

Hír-telen

Hírlevél az alkotóművészetek szerelmeseinek

2006. I. évfolyam 1. szám

5 éves a MAIT

Mohácsi Józsefné Zsóka
festménye

Bor István Iván grafikája
/Illusztrációk Pilinszky János
verseihez, 1980/

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület idén ünnepli 5. születésnapját, amely alkalmából 2006. április 1-jén, 14 órai kezdettel jubileumi ünnepséget tart Miskolcon, a Csodamalom Bábszínházban (Kossuth Lajos u. 11.). Az ünnepségen közreműködik a Megszólaló Kezek Közhasznú Alapítvány. A programból: 14 órától a MAIT alkotóinak kiállítása (kiállító művészek: Bor István Iván, Demény Zita, Kovács Péter, Leskó Imre, Majoros Zsuzsanna, Mohácsy Donáth Csaba, Mohácsi Józsefné Zsóka, Popity Vargáné Mohácsi Kinga, Ötvös Károlyné, Varannai Margó...); 14.30-kor Szabó Sándor, a MAIT elnökének köszöntője; 14.45-kor a *Lindák Mihály-díj*, az *Életmű-díj* és az *Alkotói közösségünkért-díjak* átadása; 16 órától a Megszólaló Kezek Közhasznú Alapítvány zenés-irodalmi műsora. A rendezvényt támogatja: Jedlik Ányos TIT – Miskolc (Miskolc, Széchenyi u. 14. I. em.).

A MAIT 2001. március 31-én alakult Miskolcon 10 alapító taggal. Célunknak tekintjük a magyar irodalom és más alkotó művészeti tevékenység támogatását, népszerűsítését, új értékek létrehozásának elősegítését. Megjelenési lehetőséget biztosítani az alkotó művészeknek úgy kiállításokon, irodalmi estéken, mint az interneten. Ellátni a tagok szakmai érdekvédelmét, kezdeményezni az irodalmi műfajok, képzőművészeti alkotások anyagi, erkölcsi támogatását, alkotóműhelyek létrehozását. Az egyesület kiemelt céljának tekinti a magyar kultúra nemzeti értékeinek ápolását, átörökítését, bemutatását, a társadalom fejlődésének szolgálatát. A MAIT állandó programjai: évente alkotói pályázat és antológia kiadása (rendszerint azonos címmel), *Hír-telen* című e-mailben és az idei évtől nyomtatott formában is terjesztett kulturális havilap, havonta alkotóműhely a miskolci Civil Házban. Az interneten <http://mait.ini.hu> címen rendszeres gyakorisággal frissülő honlapot működtetünk, amelyen tagságunk alkotásai is megtekinthetők, valamint nem rendes tagok részére ingyenes megjelenést biztosítunk.

A MAIT eddig három antológiát adott ki, *Fényszületés*, *Fény és árnyék* és *Éneklem a tavaszt* címmel, a *Fény és árnyékot* Lindák Mihály (1949–2004) alapító és örökös tiszteletbeli tag emlékének szentelte. Idei jubileumi antológiánk és pályázatunk címe *Nyitott szívvel* lesz, melyekre várjuk rendes és nem rendes tagjaink alkotásait is. 2005. szeptember 9. és 11-e között nagyszerű alkotótáborot rendeztünk a Hegyaljai Alkotók Társulásával közösen Tarcalon, Leskó Imre, a MAIT alelnökének szervezésével és vezetésével. Ebből szeretnénk hagyományt teremteni, úgyhogy idén is remélhetőleg minél több alkotóművész fog II. Tarcali Alkotótáborunkon részt venni.

Idén, április 1-jei ünnepségünkön az *Életmű-díj* és a *Lindák Mihály-díj* mellett *Alkotói közösségünkért-díjat* osztunk ki arra érdemes alkotóinknak és támogatóinknak. A jelölteket 2006. február 9-i közgyűlésünkön Mohácsi Józsefné Zsóka, alkotóműhely-vezető mutatta be. Arany fokozat: Dr. Gaál Ernő, Leskó Imre, Káli Sándor, Mohácsy Donáth Csaba, Mohácsi Józsefné Zsóka, Popity Vargáné Mohácsi Kinga, Szabó Sándor, Szabó Zsolt, Tamás István. Ezüst fokozat: Civil Ház–Miskolc, Demény Zita, Dr. Vida János, Kékes Zsuzsa, Lindák Mihályné, Majoros Zsuzsanna, Ötvös Károlyné, Szegő András, Varga Ibolya. Bronz fokozat: Dr. Jeney András, Varannai Margó, Zvadáné Farkas Erzsébet.

Jubileumi ünnepségünkre mindenkit sok szeretettel várunk!

Szabó Zsolt. szerkesztő. a MAIT titkára

Közgyűlés a Civil Házban

2006. február 9-én a Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület közgyűlést tartott a miskolci Civil Ház klubtermében. Szabó Sándor elnök nyitotta meg a közgyűlést, felkérte annak levezető elnöki tisztségére Dr. Vida Jánost, jegyzőkönyv-vezetőnek pedig Mohácsy Donáth Csabát. Dr. Vida János, levezető elnök felsorolta a napirendi pontokat, melyek közül először Szabó Sándor ismertette a 2005-ös Közhasznúsági jelentést, majd – mivel az elnökség ötéves mandátuma idén lejárt –, sor került az elnökség meg- illetve újraválasztására. Popity Vargáné Mohácsi Kinga, betegségére hivatkozva kérte felmentését titkári teendői alól, utódjául Szabó Zsoltot jelölte. A közgyűlés a felmentést és a jelölést egyhangúlag elfogadta, Szabó Zsolt a titkári tisztséget elvállalta. Leskó Imre, alelnököt és Szabó Sándor, elnököt a közgyűlés egyhangúlag újraválasztotta. Ezután Szabó Zsolt beszéde következett az idei évadtól nyomtatott formában is megjelenő *Hír-telen* című kulturális havilapról, majd kihirdette a pályázatot és a jubileumi antológiát, melyeknek címe a közgyűlés három fordulós szavazása után *Nyitott szívvel* lett. A 15 percnyi szünet alatt Hevesi János harmonikájával szórakoztatta a közönséget, majd következett az *Életmű-díj* és a *Lindák Mihály-díj* megszavazása. Előbbire Somossy Katalint és Bor István Ivánt, utóbbira Szabó Sándort jelölte meg a közgyűlés. Végezetül sor került a II. Tarcali Alkotótábor kihirdetésére, majd Mohácsi Józsefné Zsóka alkotóműhely-vezető felsorolta azon jelölteket, akik az alapításunk 5. évfordulója alkalmából megrendezésre kerülő április 1-jei ünnepségünkön *Alkotói közösségünkért-díjat* vehetnek majd át a Csodamalom Bábszínházban.

Pályázat

A MAIT Közhasznú Egyesület *Nyitott szívvel* címmel pályázatot hirdet új szépirodalmi és képzőművészeti alkotások megszületésére.

Pályázni lehet a következő kategóriákban, az alábbiak szerint:

- Vers és próza: a művek maximális terjedelme művenként 6 oldal, Times New Roman betűtípussal és 12-es betűnagysággal. Kézzel írt pályázatot nem fogadunk el.
- képzőművészeti alkotások: lehet másolat vagy fotó is, maximum A/4-es méretben.

A pályázat jelíges, azt fel kell tüntetni a borítékon, a pályázó adatai (név, cím, esetleg telefon, e-mail) külön lezárt borítékban legyenek elhelyezve a borítékon belül. A pályamunkára kategóriánként 2 alkotást fogadunk el. Pályázati anyagot nem küldünk vissza. Aki ezeknek a kritériumoknak nem felel meg, annak pályázatát nem áll módunkban elfogadni.

A vers, próza és a képzőművészeti alkotások külön kategóriában lesznek értékelve és díjazva, de nem megfelelő számú képzőművészeti pályázat esetén ebben a kategóriában csak 3 helyezett lesz. A pályázat 1–3. helyezettje oklevéllel, egy éves tiszteletbeli tagsággal, valamint antológiánkban két oldal megjelentetésével lesz jutalmazva. A 4–6. helyezettek oklevéllel lesznek jutalmazva. A képzőművészeti kategória 1. díjas alkotása az antológiánk hátoldalán fog megjelenni színesben.

A pályázat díja rendes és tiszteletbeli tagoknak 500 Ft, nem tagoknak 750 Ft jelígenként.

A pályázat beküldési határideje: 2006. június 1. Az eredményhirdetés ideje és helye honlapunkon lesz feltüntetve, de a helyezetteket postai úton kiértésítjük.

A pályázat beküldési címe: MAIT Közhasznú Egyesület, 3516. Miskolc, Pf.: 4.

Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924.

Antológia

A MAIT Közhasznú Egyesület alapításának 5. évfordulója alkalmából *Nyitott szívvel* címmel jubileumi antológia kiadását tervezi.

A kötet jellemzői:

- A/5-ös méret fekete-fehér képekkel (festmény, grafika stb.), színes kemény fedeles borító, elől és hátul egy-egy festménnyel. Elöl most Mohácsi Józsefné Zsóka majd erre a célra megfestett festménye, hátul a pályázat képzőművészeti kategóriájának 1. helyezett alkotása lesz látható.
- A verseket és prózákat A/4-es formában, Times New Roman betűtípussal, 16-os betűnagysággal, normál sorközökkel, maximum 14 oldalig fogadjuk el.
- A kötetben való megjelenéshez 1 db fénykép, és (de minimum) 5-10 soros bemutatkozás szükséges!

Bekerülési költség rendes és tiszteletbeli tagoknak 500 Ft oldalanként (minimum 2 oldal esetén), nem tagoknak 750 Ft lesz egy oldal (kérhető 1 oldal is). Két oldal után fogunk kiosztani egy könyvet. Ha valaki támogatót szerez a kötet megjelenéséhez, akkor 10000 Ft-os támogatás esetén 4 oldalt, 20000 Ft után 8 oldalt, 30000 Ft és e feletti támogatás esetén pedig 10 oldalt ingyen kaphat a könyvben. Céges támogatóinknak az APEH felé igazolást tudunk adni, amely alapján a támogatás teljes összegével tudják majd csökkenteni adóalapjukat (maximum az adózás előtti eredmény 25 %-ig). Tartós adományozás (1+3 éves szerződés) esetén az adózás előtti eredményt csökkenti az adomány teljes összege, + az adomány további 20%-a (maximum az adózás előtti eredmény 25 %-ig).

A művek beküldési határideje: 2006. augusztus 1. A könyvbemutató ideje és helye honlapunkon lesz feltüntetve, de mindenkit, aki a kötetben szerepel, postai úton kiértésítünk.

Beküldési cím: MAIT Közhasznú Egyesület, 3516. Miskolc, Pf.: 4.

Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924.

II. Tarcali Alkotótábor

2005. szeptember 9–11-ig Tarcalon Alkotótábort hívtunk össze. A 42 résztvevő többsége eredményesnek minősítette a rendezvényt és biztatást adtak arra vonatkozóan, hogy Tarcal legyen jövőben is az egyik táborhely. Az elhangzott vélemények és javaslatok alapján bátorítást kaptunk a folytatásra.

2006. augusztus 23–27-ig táborozhatunk Tarcalon.

A tábor programját a tarcali Művelődési Ház beépítette éves programjába, segítséget ad bemutatkozó kiállítás és egy általunk összeállított zenés–irodalmi műsor rendezéséhez, amihez mozgósítja a helyi és környékbeli irodalom és művészetkedvelőket. Erre a rendezvényre fel kell készülnünk.

Programterv:

A tábor helye Tarcal. Központja a Bakancsos Turista Szálló, igény esetén (pl. házaspároknak) magánházaknál is tudunk szállást biztosítani (a szállásdíj különbözete nem túl nagy). Optimális létszám 45 fő (esetleg több is lehet). A gépkocsik zárt helyen parkolhatnak. A költségek április közepén lesznek kiszámolva.

1. nap

- Gyülekezés, regisztráció 14 óráig.
- Ebéd 14 órakor.
- Házirend és programismertetés 15.30-kor.
- Vacsora 18 órakor.
- 19 órától hagyományteremtő látogatás Leskó Imre birtokán.
- 22 órakor takarodó.

2. nap

- Bemutatók 9 órától, 11.00–11.30-ig szünettel.
- 18.45 a kiállítás megnyitása, zsűrizése a Művelődési Házban.

3. nap

- 15 óráig az előző napi program.
- 05 órától a *Gála Műsor* főpróbája.
- 18.30-tól ismerkedés Hegyalja szőlő és borkultúrájával (fakultatív, várhatóan térítésszerű!).

4. nap

- 15 óráig változatlan.
- 17 óráig tarcali séta.
- 19 órakor *Gála Műsor* a Művelődési Házban.
- Előadás után *Fogadás*, találkozás az Önkormányzat képviselőivel a Könyvtárban.

5. nap

- 8 órakor reggeli, majd az esetleges anyagi ügyek rendezése.
- 9 órakor a Tábor értékelése és bezárása.

Kötött programok:

- Felkelés 6.30-tól.
- Reggeli 8 órakor.
- Ebéd 13 órakor.
- Pihenő 15 óráig.
- Vacsora 18 órakor.

Egyéb:

- Fel kell kérni 2 személyt a bemutatkozások értékelésére és összefoglalására.
- Kell gondnok, pénztáros, ügyelő (kellékes a Gálán) és műsorvezető.
- Előadókat kell biztosítani azok számára, akik nem vállalják a fellépést.

Leskó Imre, alelnök és táborvezető

Belinszkyé Nagy Irén:
Anyák napjára

E szép napon a természet
Ünneplőbe öltözött.
Gólyamadár, fecskemadár
Újra haza költözött.
Kis pacsirták fészket raktak,
Búzatáblák rejtekén.
Orgona s gyöngyvirág nyílik
Anyák napja ünnepén.

Itt a tavasz, ragyog a nap,
Minden olyan csodaszép,
Gyermekek éneke hangzik
Anyák napja ünnepén.
Fák és bokrok bólogatnak,
A madarak trilláznak,
Velünk együtt a mamáknak
Boldogságot kívánnak.

Anyák napja a legszebb ünnep
A gyermeki szívekben.
Nyiladoznak virágok
Gazdagon a kertekben.
Énekeljünk, kis madarak,
Énekeljünk közösen,
Édesanyánkat áldja meg
Minden jóval az Isten.

Bor István Iván festménye

Szabó Sándor: Nem vagy egyedül
/Bor István Ivánnak/

Bástyája a művészeteknek,
Omladozó falaid
Rakd újra magasra!

Irtsd ki ellenséged,
Varázslatos vonalaid
Állítsd csatasorba..
Neked küldöm e sorokat,
Nézd: nem vagy egyedül,
Alkotó barátaid együtt
Küzdenek Veled írásaikkal.

Lindák Mihály: Szabadság és szerelem

A szabadságot és szerelmet büszkén hirdetted,
közben az egyenlőséget, testvériséget feledted.
Szabadság és szerelem csak együtt létezhet.
Győz az ész, vagy érzelem? – kérdés ez nem lehet.

A mások legyőzése, önfeladása,
nem lehet a szerelem, a boldogságnak ára.
Az egymásnak feszülő, hideg acélpengék
előbb elpattannak, mintsem azt remélnéd.

A szabadság és szerelem egymást korlátozza,
az egyenlőség az mi újra egyensúlyba hozza.
Nehéz a döntés, mit miért teszünk,
szerelmesek, vagy örökre szabadok leszünk.

Az egyenlőség a kulcs, ami kiteljesít,
szabadságot és szerelmet újra egyesít.
Nem kell legyőzni a másikat ahhoz,
hogy eljuthass a rég várt boldogsághoz.

Szabadság, szerelem a sugárzó fehér fény,
mit átjár hit, szeretet, remény.
A szeretet örök és határtalan,
háborgó tengerhez hasonlóan parttalan.

A testvériség egységbe forraszt,
ha kell sziklát szétporlaszt.
Nyújts baráti jobbot, tárd ki két karod,
öleld át ezt az egész, kavargó világot.

Papp Judit: A vers

A vershez ketten kellünk: te meg én.
Én aki írom a verset, s te aki meghallgatod.
Éltet a remény, hogy csapongó, képzeletszülte költeményeimet
ha megérted: befogadod.

Befogadod, megérted, s magadénak érzed.
A jó vers mindenkihez szól: jobbítja, vidámítja éned,
persze csak ha érted, s azt is, hogy Érted.

Ne hidd, hogy csak lelkenek kellene a versek.
Öncélú költészet nem vezet sehová.
A vers vall magamról, terólad, magamnak és másnak.

Gondolataimmal szeretnék mindenkinek segíteni,
érzéseimet, élményeimet ki akarom vetíteni.
Az elmondottakból vigyél egy gondolatot magaddal,
elmélkedj rajta s vitasd meg másokkal.

Szeressétek a verseket! A JÓKAT! Bárki írta.
Legyen az Radnóti, Ady, József Attila vagy Kis Mariska.
Átalakítja lelketek, könnyebb lesz az élet, szinte szálltok!
Egyszerűbb lesz elfogadni a körülöttetek lüktető világot.

Somossy Katalin: A tavaszi
Feltámadás

A tavaszi Feltámadás
elnémult harangjainak csendje
árad szét kiégett szívembe
lelkem szaggatott rongyai
rebbenve szakadnak darabjaira,
be-bekúszik az ünnep illata,
szomszédok ünnepváró ételei,
szemem látja a kibújni készülő
virágot,
rügyet,
a tavasz-illatú,
tavasz-fényű
hajnalt,
harsogó zöld-hangú felleget,
de
lelkem,
szívem
bezárva
a rám öntött,
betemető,
fájdalmat halmozó
csúf köntöse,
mely fojtogat,
zokog,
csak
zokog,
kezem nyújtom,
nem kapja el senki,
hangom,
nem hallja senki,
visszasüppedek,
betaposva
meglevő hitembe.

Okányi Kiss Ferenc: Veletek
mindenütt!

Felöltöztetett a MAGÁNY.
Vérem nem pezsdíti senki már.
Akik szültek, azokkal vagyok
Kik szerettek, elfeledtek, Őket
Követem MINDENÜTT!
Miattuk öröl az idő!
Őszinteségem megfertőzte a szüette
Hitelenség salakjából felgyülemlett
Mocsár-eső. Mások okáda mocsok törlésére
Hazug hitektől elszürkült zsebkendőm
Vezem reszkető kezembe, letörölni azt.
De az arctalan mocsok újra szólított,
Kaján-vigyorral mutatta, magány-sírod
Már megásatott, mondotta: Ő engem jött
Temetni. Élni akarásom utolsó perceiben
A magány-szötte halotti leplet tépdستم,
A fojtogató bosszú rákgócos karját
Összetörtem.

Zvadáné Farkas Erzsébet: Gyertyafény
/Somossy Katalinnak/

Megértettem.
Fájó lelked, tested sebeit
belevéstem
örök barátságunk
pislákoló fényébe.
Újragyújtani szeretném
rendezetlen szívem világába.
Egységbe foglalni hitemet,
hogycsakorba kötve
átnyújtsam Neked.

Megértettem?
Fájó lelked, tested sebeit
átéreztem?
Vallom hitemet
kétségbevonod szeretetemet
nem értem belső titkaidat
barátságunk mélyről jövő
nyers derűjét
elszabdalt találkozásaink
emlékeinek hitelességét.

Könnyeimmel
töröld le könnyeidet
mosoly és derű
fakadjon fájó életedben
kedveseid túlvilági
szeretetében fogódzva
fogadd el barátaid
kinyújtott kezeit
a messzeségből
világító gyertya fényében.

Szalay Anikó: Tavaszi sóhaj

Rohan a szél, kacag, s zenél.
Éneke száll, ó, hallod ezt?
Megrázza magát a hófödte határ:
Jöjj napsugár, jöjj édes kikelet!

Víz csobban, jégpáncél robban,
Fény tüze táncol égő habokon.
A teremtett világ e döntő pillanatban
sóhajtól terhes. S bár
szunnyadt, szuszogott,

új napra, s kihívásra ébredt.
Teszi dolgát a szorgalmas, derék,
atomok, sejtek, számtalan élet:
a teremtő Isten, s az emberi kéz!

Gaál Ernő: Fény és árnyék

Viruló tavasznak cseperedő lánya
Sudár természetére lenge ruhát öltött.
S kacéran tekintett a tarka világra,
Mely a nap fényében meztelenül fürdött.

Szépnek látott mindent az édeni tájon.
Virágmintás szőnyeg cirógatta talpát,
Feje felett rigó énekelt az ágon,
Együtt zengedezték a trillázó dalát.

Azt ne gondold kislány, arasznyi életed
Csupa csillogás lesz, megannyi örömmel.
Te is fogsz majd nyelni keserű könnyeket,
Kísértésbe esvén csábító ördöggel.

Voltam egykor én is zabolátlan s bohó,
Csalitosban jártam s virágos réteken
Nékem is énekelt számtalan kis rigó,
S megperzselte szívem ábrándos szerelem.

Ám azóta minden fonákjára fordult,
Merengő szemem már elvesztette fényét.
Jövömet nem látom, visszaránt a régmúlt,
Háborog a lelkem, nem leli békéjét.

Sejtek magam előtt távolban egy árnyat,
Göcsörtös botjával araszol előre.
Ő volt tavaszomnak cseperedő lánya,
Vele együtt megyek ki a temetőbe.

Varannai Margó festménye

Szikszai Ilka: Azt érezni

Nagy hegyek közelében szeretnék élni,
A fák lombjaiba belesimogatni,
Felmenni a hegy tetejére, síkjára,
Szétnézni föntről a természet csodájára.
Beszívni föntről a levegő finom zamatát,
Lehajolni hozzád, apró, kicsi virág!
A pázsit zöld fűvébe beletúrni,
Hegy patakjából nagyot kortyolni.
Megölelni fönt a végtelen, kék eget,
Azt érezni, hogy a világ engem is szeret!

Varga Ibolya: Azért is tavasz

Egyszer azért is gyönyörű tavasz lesz!
A lomha zöld folyót újra folytató látom,
S talán úgy déltájt majd cseppen az eresz.

Ahogy a madarak rázendítenek az ágon,
Lassan-lassan mégis megretten a tél,
Araszolva hátrál a hótakaró. S várom,

Hogy tavasz-hangon rezdüljön, mi él.
Más lesz a reggelek illata hirtelen,
A sarat szárazra nyaldossa a szél,

Más lesz a busz hangja, melyen érkezel
A nap is igyekszik tovább lenni veled
Bíztat, bátorít, s biztos, hogy ő is énekel

Egyre magasabbról melengeti fejed.
Aranyló hajadra lágy fényt simogat
Apró szikrákkal üzeni, hogy szeret.

Javítgatjuk, amit megrongált a fagy,
Hisz a természet is ezt teszi velünk.
Újít, javít, s még egy kis reményt hagy,

Hogy az eltelt évektől több van hátra nekünk,
Hogy nem volt hiábavaló semmi,
S hogy hagyunk jelet, ha majd elmegyünk.

Hogy ebben a tavaszban jogunk van még lenni,
Hogy vele mi is sokkal jobbak leszünk,
S hogy ez a tavasz, most jobb lesz, mint a többi.

Fúder Tibor: Beteljesülés

Változás,
Benned van kelet és nyugat tomboló ereje
Ez az egész csak a lélek apró eleme,
De ők nem tudják...

Fejlődés,
Te lehetnél az egész világ vezére,
Testedbezárt elméd ereje,
De te nem hiszed...

Bukás,
Felfoghatatlan dolgok, tehetetlen elme
Az emberi lélek, a tudat veszte,
Mert elhitted...

Végzet,
Megnyugvás, a nemnyugvás legvége,
Elvesztett erő, elvesztett a harc eleme,
Amit csak te tudtál.

Mohácsi Józsefné Zsóka: Ezüstös holdvilág

Kora tavasz, borús ég alatt. Gotfrid az új albérletbe sietett, idegen volt még Esztergomban. Itt kapott tanári állást. Gotfrid magas, sportos alkatú volt. Nagy lendülettel csöngetett a kapun. A finom függönyt valaki félrehúzta, és kikukucskált. Majd a ház asszonya sietett kaput nyitni. Gotfrid jól érezte magát új szobájában. A falon sok festmény volt, virágok és hosszú könyves szekrény, értékes könyvekkel. A festmények aláírása B. Eliza volt. Másnap kocsiba ült, korán akart beérni a gimnáziumba. Útközben egy kis erdő szélén ment végig, hirtelen egy fiatal leányzót pillantott meg, hosszú fürtös fekete hajú, magas lenge lányt. Egy festőállványt állított fel és pakolászta a festményeket. Szép tájképre való háttér, előtte virágos rét. Gotfrid úgy megbámulta, hogy majdnem egy fának hajtott. Elizabeth észrevette és hangosan elnevette magát, a férfi bosszúsan tovább hajtott. Gotfrid minden nap este felé sétálni ment, ismerkedett a várossal. Egy este séta közben egy nagy kivilágított teraszon a festő lányt fedezte fel, aki az asztal fölé hajolva tett-vett.

A férfi ezután minden este arra sétált, pár nap múlva a lány is észrevette és felismerte. A férfi kalapot emelt, a lány bólintott. Hosszú heteken át ismétlődött ez a jelenet, végül már szinte kíváncsian pillantott az egyik fel, a másik le. Egyik este a férfi lélegzete is elállt, a lány nem volt a teraszon. Vajon mi történt vele? A kapujuk előtt elhaladva a férfi idegesen haladt tovább a nagy, bokros jázmin mellett. Váratlanul a lány lépett ki a bokor mellől. Fekete kalappal a fején, sárga köpenybe búrközve. Egy szót sem szólva némán elindult a férfi mellett. Nagy sokára végül a férfi szólalt meg:

- Megengedi, hogy mint ismeretlen ismerős bemutatkozzam Elizabeth?
- Honnan tudja a nevem? – kérdezte a lány ijedten.
- Nem tudom, csak következtetek, hogy a szobám falán lévő festmények aláírása és a szabadban látott festmények aláírása ugyanaz.
- Igen, igaza van, ugyanaz. – és kezet nyújtott – Elizabeth vagyok.
- Én meg Gotfrid vagyok. Elizabeth maga fázik?
- Miért kérdi?
- Mert remeg.
- Úgy látszik vigyáznom kell, mert maga mindent észrevesz.
- Igen, mert most én is olyan remegős féle vagyok az örömtől!
- Nahát, nahát egy ilyen óriás férfival is ez előfordul?

– Oh, Elizabeth azt hiszem az minden férfival előfordul, hogy egyszer szembe találja magát egy ilyen tüneménnyel. Mikor a kapuhoz értek, a lány kezet nyújtott és beszaladt. Éjjel egyikük sem aludt, hanem a másikra gondolt. Ezután minden este együtt sétáltak, és amikor már lehűlt az idő, a lány szülei kérésére behívta és bemutatta őt a családnak. Édesanyja kezet nyújtva kérdezte őt:

- Mondja fiam maga egyedül van?
- Itt igen, szüleim Bécsben élnek.

Gotfrid a szentesti vacsorára nagy csokor virággal állított be, és vacsora közben felállt és megkérte Elizabeth kezét. A család nagy tapssal fogadta a bejelentést. A rokonság felugorva nagy éljenzésbe tört ki.

Elizabeth és Gotfrid a karácsonyfa alatt, gyertyagyújtás után került sor az eljegyzésre. Gotfrid Elizabeth kezére húzta a gyönyörű fehér arany, köves gyűrűt. Mikor Elizabeth következett volna, hogy a férfi kezére húzza azt, hirtelen nagy dörömbölés, heves kopogás hallatszott az ajtó felől. Két rendőr és két civil ruhás ávós rontott be a szobába. Egyik ávós tiszt durván megkérdezte:

- Werner Gotfridot keressük, ki az?

Nagy csend töltötte be a szobát. Gotfrid elsápadva mondta:

- Én vagyok!

Az ávós tiszt intett, és a két rendőr durván karon ragadta a férfit:

- A törvény nevében le van tartóztatva, mint volt német SS tiszt!

Két karját hátracsavarták, a bilincs hangosan kattant a döbönt csendben. Mindenki elsápadva, felállva nézte a jelenetet. A rendőr urak erőszakkal, hangos kiabálással tuszkolták az ajtó felé Gotfridot, aki még onnan visszaszólt:

- Elizabeth ne félj, valami félreértés lehet, rövidesen tisztázódik, és utána visszajövök!

– Ebből elég! – ordított rá az ávós tiszt. Szörnyű ijesztő csend lett, még lélegezni sem mertek. Elizabeth ránézett a kezében szorongatott gyűrűre és kirohant a szobából. Magára zárta az ajtót, és zokogva az ágyra borult. –

Már pontosan ötven éve, hogy elvitték Gotfridot, és azóta sem hallottam felőle semmit! Csak egy közös fénykép és a jegygyűrű maradt meg emlékül, amit még most, nagymamaként is féltve őrizgetek.

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Édes Richárd: Az élet és halál kocsmája

/Metafizikai párperces/

– Kierkegaard emlékének ajánlva –

Marci megsemmisülni vágyott.

Marci annyira kikészült idegileg, mikor hosszú évek óta szeretett nője megcsalta és elhagyta, hogy ha lett volna otthon lőfegyvere, biztos, hogy fejbőlvi magát. Nem talált nyugalmat többé, össze-vissza kóborolt a városban, hogy kijárkálja magából a fájdalmat, de maratoni sétái az éjszakában feleslegesnek és eredménytelennek bizonyultak. Minden a nő árulására emlékeztette, és arra, hogy élete elvesztette az értelmét. A világ számára minden jelentős dolga értéktelenné vált.

Egy idő után elveszítette időérzékét és tájékozódási képességét a városra zuhant ködös téli éjszakában, és egy kis kocsmára lett figyelmes a külváros egy olyan részében, ahol azelőtt még sohasem járt. Az elkeseredett kóborlások monoton menetelését állandó ivásokkal szakította meg, hogy a felejtés fátylát borítsa elborulni látszó elméjére. Megközelítette ezt a gyengécske fényekkel pislákoló kocsmát, mely extrém módon a Purgatórium névre hallgatott. Miközben az erkölcs-süllyesztő felé baktatott, a kocsmával szomszédos épületből tárogatózenét hallott, ami Erdélyt idézte emlékezetébe. Valami olyan megható módon sírt a hangszer, mintha az ő, Marci gyászzenéjét fújták volna.

Mintha ez a muzsika a világ azon olvasatát szerette volna feltárni, mely szerint Marci az élet lüktetéséből a halál mozdulatlansága felé tart. Olyan szép és olyan szomorú volt ez a melódia, hogy Marcinak minden megvilágosodott az életáruló Purgatórium természetét illetően. Tudta, mivel áll szemben, és tudta, hogy a kocsmában belépve alapvetően változik majd meg az élete, mert e komor és mocskos kis falak közt a sorsáról dönt majd a lét: soha többé nem lesz az az ember, aki átlépte az ivó küszöbét.

Rengeteg legendát hallott már arról a titokzatos kis kocsmáról, melyben a kilátástalan élethelyzetbe került emberek elé két italt tesznek, az élet és a halál italát. Az ember rendel két italt, és a kocsmáros titokban gyilkos mérget csepegtet a két alkoholfajta valamelyikébe, a vendégnek pedig választania kell, hogy melyiket issza meg. Itt az ember vagy meghal, vagy újjászületik. A városban terjedő misztikus legenda szerint ez a kocsmában valóban nem is létezett az emberek hétköznapi életében, fényes nappal, mert csak éjjel, kizárólag ködös és az élet legsejtelmesebb bizonytalanságában tűnik föl, és csak azoknak, akik élet és halál küszöbén táncolnak, mert valami olyan nagy csalódás érte őket, hogy már a megsemmisüléssel akarnak tangózni. Ez a kocsmában csak azok számára vált valósággá a ködben, akik inkább akartak már halni, mint élni, és az orosz rulettel játszó részegeskedő feldolgozását választották.

Marcinak mindez másodpercek alatt futott át az agyán a tárogatózene hatására, melynek szépséges fájdalma megmagyarázta, mi várja ebben a misztikus borbarlangban. Odabent egy ráncos arcú, kiszámíthatatlan korú vénember fogadta cinikus mosollyal, de meglehetősen kedvesen és együttérzően. Marci úgy érezte, a halálközelség élményének rettenete csillog a férfi bánatosbarna szemeiben.

– Adjon Isten, utazó – üdvözölte az öreg –, úgy látom, téged is elért a sorsod, te is táncos vagy a lét és a megsemmisülés határvidékén. Tudd, hogy két ország határán állsz, és ha itt piát rendelsz, végelethetetlenül hosszú időre billensz át a mérleg valamelyik oldalára. Csak a véletlenül múlik, hogy feldobod a gumicsizmát, vagy normális, új életet nyersz, új értelmekkel és lehetőségekkel. Barátom, a világ legrosszabb és egyúttal legjobb helyén vagy: ez az emberi lét radikális újracsinálásának színpada.

Marci melankólikusan bólintott, mert azt akarta, hogy az élet ne újairja, hanem elveszejtse elkeseredetté vált, kiüresedett létét.

– Üdvözlöm, sorsdöntő uraság – mondta Marci –, az élet két legmeghatározóbb lényegét, a vér és az arany italát kérem. Egy négy/egyes vörösboros kólát kérek, mert az emberiség történetét a kezdetektől a pusztulásig vér színezi vörösre, és ez jelenti az emberben az élet belső pezsgését is. A másik alkoholfajta egy korsó Borsodi sör lenne, mert aranybarna színe egyszerre jelenti számomra a Nap életteli ragyogását, és e Nap barnaságba, közönybe és megsemmisülésbe hanyatlását. Magyarul: azt kérem, mint minden menő megsemmisülő, két italt; az élet és halál italait.

– Szóval egy pofa sör és egy szintén ütős bor – bólogatott elégedetten a meghatározhatatlan korú kocsmáros – Remek választás! Máris hozom! Addig elkezdhetnél imádkozni, mert lehet, hogy most beszélgethetsz utoljára az Istennel.

– Rendben, de míg kihozod az agyduzzantókat, és valamelyiküket megmérgezed, én kiruccanok a WC-re, és megcsavarom az óriáskígyót. Muszáj kiélveznem életem utolsó pillanatait, hiszen lehet, hogy ez lesz életem utolsó pisilése! – mérlegelt Marci. – Ha már egyszer folyadékot kell meghalnom, hadd búcsúzzak méltón a bennem lévő folyadékoktól.

Három perc múlva ismét találkoztak a pultnál, melyet akkor már arany és vér, az élet és halál italai díszítettek.

– Szóval melyiket választod, utazó? – csigázta vendégét az agg férfi, miközben Marci szerint e metafizikai mómia arca Khairón-szerű démonikus árnyalatokkal gazdagodott.

– Jól dönts, idegen, akár élni akarsz, akár halni.

Marci merengett. Az lenne a logikus, ha a sör (az arany) jelentené az életet, a Napot, a bor pedig a vért, vagyis a halált, de a kocsmáros össze is cserélhette a kettőt, hogy megtévessze a természetfeletti intézményébe tévedő utazókat. Félpercnyi habozás után Marci a habzó hajú sör mellett döntött, pedig a bort szerette jobban:

– Hát, Isten-Isten, uram! – emelte Marci a korsót szimbolikusan az öreg felé.

– Váljon egészségedre vagy halálodra, haver – kacsintott a korosodó kocsmahusár –, lesz, ami lesz, innen már nincs visszaút: betáncikáltál a döntéshozásba!

Marci elszánta magát, és meghúzta a sört. Gyorsan ivott, mert gyors eredményt akart elérni. Azon nyomban leküldte a sört, hogy hamar megtudja, mi lesz a sorsa a jövőben. Ott állt, az öreget kérdően nézve, de az olyan semleges és érzelemmentes arcot vágott, hogy semmit sem lehetett leolvasni róla. Marci kiüresedve várta, hogy letaglózza a mérge, de semmi sem történt.

– Uram, ezek a mérgek gyorsan hatnak? – érdeklődött izgatottan.

– A mérgek igen, de te életet ittál – magyarázta a helyzetet a hóhércú aggastyán, miközben közönyösen egy üres söröskorsót mosogatott – A sors, Isten, a véletlen: ezek valamelyike – vagy tán mindegyik együttesen? – úgy döntött, hogy létezned kell, és most új életet nyertél. Második esélyt kaptál a sorsodtól, és ezt nem árt kihasználni! Más ember lettél, menj békével, és használd ki ezt a haláltól elhódított időt, mely most még adatott számodra!

Marci megmagyarázhatatlanul boldog volt, hogy túlélte a piaválasztást. Kifizette az italt, elégedetten rázta meg a kocsmáros kezét, majd egy új élet és egy új lehetőség-összefüggés ígéretes jövő-reményével hagyta el a helyiséget. Megértette, hogy így is tovább kell élnie, a halállal való farkasszemet nézés mindent megvilágított számára. Egy nő árulása miatt nem kell a pokolra menni, mert az élet mindig számtalan választást és mindig új lehetőséget kínál az ember számára, és csak rajtunk múlik, melyiket valósítjuk meg.

Az öreg elégedett mosollyal, merengve nézett a távolodó Marci után. Soha nem tett mérget a vendégei poharába, csupán elhitette velük, hogy sörei, borai és feltámasztó felesei a halál lehetőségét is magukban rejtik. Azért szembesítette őket a halállal, hogy élni akarjanak. Másnap Marci visszatért a Purgatórium helyszínére, de semmit sem talált ott, csak egy üres focipályát. Soha többé nem találta meg a megsemmisülni vágyók kocsmáját, mert boldog ember lett és megszerette az életet, ami gazdagabban tárult fel számára, mint eddig bármikor. A focipályán lévő frissen nyírt fű illatával az új életet szívta magába, és mindez csak egy korsó sör árába került.

Egerszegi Sándor: Gondolatok március közepén

Visszatérő jelenség a tavaszi szélben lobogó háromszínű zászló látványa. Emlékeztet a valamikori dicsőségre, a felejtethetetlen napokra, a győzelmekre, a vereségekre, az egész heroikus küzdelemre, melyet a nemzet folytatott halálmegvető hősiességgel az elnyomók, a zsarnokok ellen.

A magyarság valamikor nem ismerte a szolgaságot, fölötté lévőknek csak saját választott véreit ismerte el. A szabad pusztai élet, féktelen nyargalás a nyáj után versenyben a széllel, évszázadokra meghatározta felfogását, lelkületét. Önként soha nem dugta fejét járomba, ha mégis megadódott, az ravasz, cselvető urainak mesterkedése nyomán alakult úgy. Soha nem nyugodott bele a rákényszerített állapotba, földre szegezte ugyan tekintetét, onnan, oldalról figyelte a korbácsot, a fénylő szuronyerdőt, várva a pillanatot a cselekvésre.

Hosszú évszázadokon keresztül viselte keresztjét. Próbálkozásai sikertelenek voltak, de volt egy pillanat, amikor már elviselhetetlenné vált a kín, a nyomorgatás, s akkor minden egy lapra téve szembesállt 1848-ban, amikor a körülmények legkedvezőbbek voltak, akkor, nem később, mert a pillanatot elszalasztani egyelő volt a halállal. Fölkelt a nép, s már nem kért, hanem ragadt: kaszát, kapát, fokost, szekercét, nyájterelő karikást, mindegy volt, mit, csak ártani lehessen vele az ellenségnek. Honvéd, diák, betyár, polgár egymás mellett küzdött, s sorra születtek a győzelmek. A honvédség viselte a fő terhet, de voltak buzgó segítői. A honvéd a haza, a hon védelmezője volt. Honvéd, ki nem fizetség reményében harcolt, hanem egy magasabb eszme vitte-vitte előre, olykor fogcsikorgatva vissza, de akkor is a győzelembe vetett hit irányította lépteit.

Honvédek, kiknek sírjai honunk temetőiben manapság is fellelhetők, korhadt fakeresztek, omladozó sírkövek őrzik emléküket, melyeken már olvashatatlanok a betűk, csak ujjal, egyenként lehet kitapintani, kit takar a halom, ha egyáltalán halma van még a sírnak. Szabadok vagyunk, minden sallangtól mentesen szabadok, sőt függetlenek. A valamikori eseményekre, a diadalmas napokra való emlékezés közepette kósza gondolatok gyűrűznek a kósza szélben. Fontos, jövőnk meghatározó lépés, melybe belevágtunk, de vajon mehetünk-e bátran, előre vetett tekintettel, vagy óvatoskodjunk. A tét óriási. Uniók voltak, napjainkban is vannak. Az egyik nem vált be, tagjai még most is keresik a helyüket a nagyvilágban újabb társakat keresve, vagy önállóan próbálják megoldani létüket.

Unió, mely gyarapodik, virágzik, úgy tűnik, belső szerkezete jól elrendezett, gazdag, erős, naponta gyarapszik, polgárai elégedettek. Az, amelybe mi léptünk vajon olyan életképes lesz-e, melyben biztonságban érezhetjük magunkat. Felcsillan a boldog előrejutás reménye. Akik már tagjai, akik előttünk járnak, hátranéznek-e, nyújtják-e felénk segítő kezüket, netán magunkra hagynak, boldoguljunk úgy, ahogy tudunk. Az ünnep fényében sem lehet e gondoktól szabadulni. Reménykedni lehet, kell, bizonytalan lépteinket a legcélravezetőbb irányba kell igazítani. Ha hiszünk, ha remélünk, sikerülnie kell.

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület köszönetét fejezi ki azoknak, akik a 2005. évi adójuk 1%-át egyesületünknek ajánlották fel.

A felajánlott összeget működési célra használtuk fel.

Adószámunk: 18436817-1-05

Kérjük, hogy adójuk 1%-ával idén is támogassák Egyesületünket.

Köszönettel: Szabó Sándor, elnök

Nagy Tiborné: Hol a boldogság?

Ne keresd a boldogságot
a legjobb helyen benned van.
Az öröm szemedben lakik,
ott bujkál a hangodban.

Bőröd alatt, ujjaidban
két karodban a boldogság,
hogy rátalálj csak annyi kell:
valakit szívből ölelj át.

Annyi kell, hogy valakihez
lehajolj s megfogd a kezét
csak szólj hozzá, csak ragyogj rá
s érzed máris oszlik a sötét.

Az eredet olyan mesés
kincs, ajándék, adomány
két marékkal szórjad bár szét
soha nincs belőle hiány.

Ne keresd a boldogságot
az ott, tebenned ragyog!
Mért botorkálnál sötétben,
ha a villanyt fölkatynthatod?

Popity Vargáné Mohácsi Kinga:
Tavaszi ének

Nagyot sóhajt az alvó táj
újjá éled a természet,
a múlt lassan elkocog
s a tavasz már közeleg.

A hirtelen feltámadt
enyhe, friss tavaszi szél
a fehér, s tarka virágok
szirmai lebbenti szét.

A napsugár melegével
csiklandozva fát, bokrot
s csodálatos illatokkal
kibont sok tarka virágot.

A madarak is csicseregnek
hirdetve a tavaszt,
s az ébredő szerelmet,
mit az erdő, mező áraszt.

Csilingelő trillázásuk
az éjig felröppen,
ujjong, örül a természet
a tavasz jöttének.

Szegő András: Útszéli gesztenyék

Ezernyi gyertyák merednek
Színesbe öntve a fákat.
Hogyha rátekint az ember
Szívében nyugalom árad.

Virágzó gesztenyék sorban
Legtöbbje fehér, mint a hó,
De helyenként van közöttük
Halvány pirosban lángoló.

Ígéretesen gyönyörű
Ahogy az idővel dacol,
Minden fa májusi csokor,
Szinte egymásnak udvarol.

Nyárra a makkja megérik,
Csillogón a mélybe pereg,
Kedves játéknak begyűjtik
A kis, fürge gyermek kezek.

Székács László: Csak az igazat
énekel

mondtd, hittél és hiszel,
mondtd, mindent láttál,
s éreztél szerelmet,
hittél minden tavaszban, ...

de kerested-e okát,
miért perzsel a nyár,
ha kedvesedre akkor találtál,
miért hullt őszi hamvába
egy nyárban égő érzelm,
miért tépett sebeket,
miért seperte üresre az életed,
holott akartad és hitted,
ez nemcsak lelki lebegés
vagy levitálás volt más szinteken, ...

hát keresd okát,
keresd a rejtély nyitját,
mesélj róla szépeket
minden felnövő gyermeknek, ...

ne, mégse mondd el mindez okát,
hisz eltűnne az időtlen varázs,
a lebegés, az izgalom, a tűzönfutás

mondtd, hittél és hiszel,
hát csak az igazat énekel,
tavaszra nyár után tavasz jön,
s hajnalokon csak szerelem pirkadjon

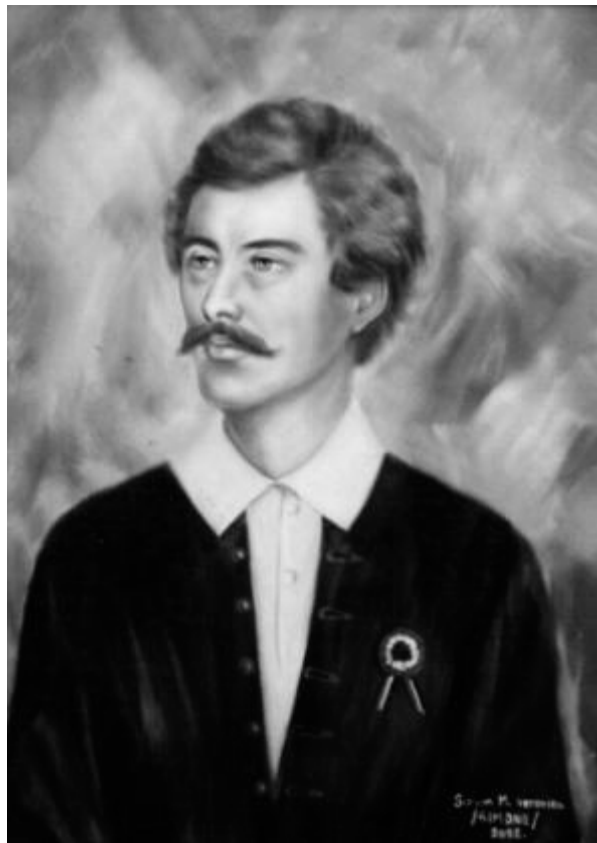
Szilágyi Kiss Margit: Anyanyelvünk

Arányló méz édes cseppjeiként
Gyermekajkamat érintették
Drága Édesanyám szép szavai,
Énekbe búsult dalai.
Édes tejjével belém táplálta
Magyar nyelvünk ékes virágait.

Átkaroló szeretetében,
Dallamba öntött mesében
Oltotta belém szép szavait,
Szeretetének tűzpipacsait.
Viszonozhatatlan szeretetét
Gyermekeim lelkében plántálom szét.

Nemzetünknek virágoskertjében,
Szeretben nemesült szívekben,
Édesanyáink drága nyelvében
Él drága hazánk nemzeti kincse,
Magyar nyelvünk színes öröksége,
Nemzetünk, népünk, jövőnk éltetője.

Szeretből ránkruházott kincset,
Dicső, ősi szép magyar nyelvünket
Megőrizzük, s tovább plántáljuk,
így őrizzük meg szép magyarságunk.
Mert bár nagy köröttünk e világ,
Csak mi mondhatjuk: ÉDESANYÁM,
Csak magyar ajkon él: ÉDES HAZÁM.

Simon M. Veronika festménye

Kádár Éva: A fény dicsérete
*/Gondolatok Simon M. Veronika festményét
csodálva/*

Mint az oldott kéve úgy zuhog a földre
a drága fényözön. Áldassék örökre!

Áttöri a légtér kristály-tiszta kékjét,
Behatol a földbe, mozdít száz levélkét.

Fagyos föld fogadja, nyeli a meleget.
Fázott és éhezett a télen eleget.

Millió magocska csírázik legottan,
éltető sugártól az ég felé moccan.

Ősi törvény már ez: minden, ami épül
fölfelé igyekszik. A rend el nem évül.

Bár az ég, mint üvegbúra, úgy borul a tájra –,
tudjuk mégis, hogy fölfelé a létnek nincs határa.

A magasság oly' végtelen. Csak a mélység véges.
Amióta a Föld forog e törvény érvényes.

Uram! Add meg lelkeinknek
azt a képességet,
hogyan fölfelé növekedjünk!
Ne sújtson le végzet!

Farkas Eleonóra: Kokárda

Körívet húz a NEMZET szép Jele...
három színe szívekbe ég bele.
A pirossal új győzelmet arat
e sokat próbált apró földdarab.

Ma harcainkhoz nem kell áldozat,
csak élet zöldje, fehér akarat,
mindezt töretlenül tartó erő,
hazához hű ember, megfelelő,

Ki mindenütt bennünket képvisel,
Himnuszunkra a vére visszaver,
mert kokárdája kellék. Bármilyen hírt
a történelem tolla rólunk írt.

Ne legyen ez hát félreolt kacat
ha gyermektől az ifjakig halad,
de magyar hazánk dísze, s záloga.
Le ne téphesse más nézet soha.

Bensőkbe karcolt szép köríve él
és elszánt daccal küzd a holnapért.
A nemzetek közt megbecsült nevet
szerez, miként eleven üzenet.

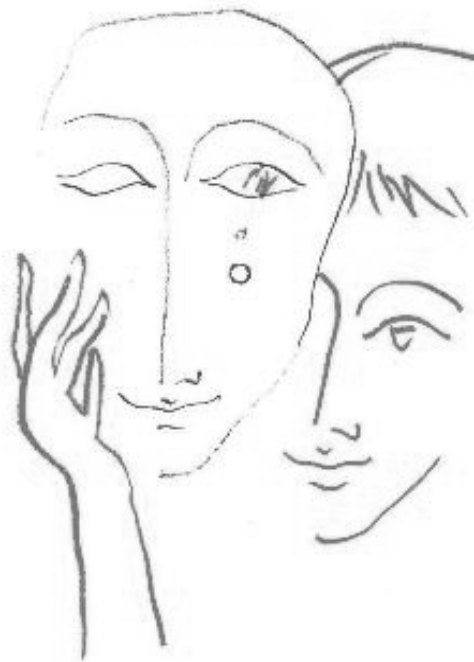
Vezesd a tőled ékes kebleket
vértelen csaták, s igazság felett!

Tamás István: A megálmodott ország

Álmomban bolyongtam a Kárpát-medencében.
Kerestem sorsomat, a Duna-Tisza között.
Gazzal benőtt földek, omladozó tanyák,
Árpád fejedelem, ez lenne e Hazád?

A Hatvannégy Vármegye egy emlékkép csupán,
A várak leomlottak, a nagyalföld kopár.
Szürke marhák legelőit nem látom sehhol,
végig a pusztán betonút lohol!

Tenyészlovak hátán ismeretlen ember,
nem tud mit kezdeni a szép magyar nyelvvel!
A karikás ostor nem illik kezébe,
akár egy bohóc ül szép lova nyergében.
Árpád fejedelem, ez lenne, e hazád?
a megálmodott csodás, nagy Magyarország...!

Bor István Iván grafikája

Kedves Olvasó!

2006-tól nyomtatott formában is megjelenik a Hír-telen c. lapunk negyedévente. Ha elnyerte tetszését, megrendelheti postai címünkön. Rendes és tiszteletbeli tagoknak 1000 Ft/év (4 szám), „külsősöknek” 1200 Ft/év (4 szám) az előfizetési díj. Rendelési határidő május 1. Következő lapzárta: május 15.

Ezúton értesíték mindenkit programjainkról:

- március 9-én, április 13-án, május 11-én, június 8-án alkotóműhelyt tartunk a Civil Ház Klub-termében 15 órától,
- április 1-én, 14 órától 5 éves a MAIT címmel jubileumi ünnepséget rendezünk a miskolci Csodamalom Bábszínházban.

Rendezvényeinkre mindenkit szeretettel várunk!

Szabó Zsolt: Az ember

Mint monszun után felleget az égnek,
nyisd fel, Istenem, az emberek szemét,
hisz látod, benne gonosz fények égnek,
teremtényed legjava aljas, szemét!

Nincs benne már becsület, erény, világ,
csak pénz-papír-mámor, mit szívére tűz,
mert övé ez az elkorcsosult világ;
s a Jót is emészti az ördögi tűz.

Pénz mozgatja a marionett-embert,
ki igaz útra térni sohasem mert –,
fél elhagyni a kapzsiság színpadát.

Idáig süllyedt sárba vad életünk,
s most kérünk, Jó Istenünk, segíts nekünk
orvosolni az emberiség baját...

Leskó Imre: Tavaszi felhívás!

Legyetek szerelmesek végre!
Napba, Holdba, vízözönbe,
Szárakra rágott csontvázba,
Vázában kínlódó virágba.
Legyetek szerelmesek újra!
Nem kell gyűrűt húzni ujjra!
Az érzés legyen új mámor,
Lője belétek nyilát Ámor.
Nem uszítok. Távoll áll tőlem.
Ifjú már úgyse lesz belőlem.
De bennem a szív! A lélek!
Még mindég több mint temérdek!
Száradjon tinta benn a tollban,
szenedjek bűzös akolban,
onnan nézzek ki az égre,
szerelmesek csillagos egére.
Aki nem tudja, mi ez az érzés,
annak élete lassú elvérzés.

Hír-telen

Hírlevél az alkotóművészetek szerelmeseinek
Kiadja a Magyar Alkotók Internetes Társulása
Közhasznú Egyesület

Felelős kiadó: Szabó Sándor, a MAIT elnöke

Felelős szerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztette: Szabó Sándor, Szabó Zsolt és
Varga István

Szerkesztőség: 3516. Miskolc, Pf.: 4.

Honlap: <http://ma.it.ini.hu>

E-mail: mait@freemail.hu